

at af hans lange Foredrag fik jeg væsentlig kun to Ting ud, den ene tiltalte mig ikke, den anden kan jeg derimod give min Tilslutning. Det første han nævnedes var nærmest et Angreb helt igennem paa de høje Lønninger, og det er maaske ogsaa ret praktisk fra den Side at føre det Sprog, men hvis det ikke er af rent agitatoriske Grunde, han gør det, vilde jeg ikke kunne forstaa det. Jeg vil sige, at hvis de lavere Etater alene skulle hjælpe sig med, at der gøres Angreb paa de højere, saa tror jeg nok, at de alle kunne sige som saa, naar det ærede Medlem betegner sig som en varm Ven af dem: Vi bede Himlen befri os for vore Venner, vore Fjender skulle vi saa nok kunne holde os fra Livet. Det andet Punkt, som jeg er ganske enig i med det ærede Medlem er, hvad jeg forstaaer ved et godt demokratisk Standpunkt, nemlig at man ikke skal have disse Faldgruber, eller hvad man skal kalde det, disse Hindringer, som kunne komme i Vejen for et naturligt Avancement. Jeg mener nemlig ogsaa, at en saadan Lov som denne, lige som enhver Lov af den Art, der revideres, maa bygges saaledes, at de paagældende, naar de begynde deres Fagdannelse i et saadant Fag, bør ved Flid, Udholdenhed og de fornødne Evner kunne naa til de øverste Poster fra de mindste. Jeg forstaaer meget godt, at det ærede Medlem kunde komme ind paa den Betragtning, der er som bekendt en Paragraf i denne Lov, som formodentlig har givet det ærede Medlem Anledning dertil. Jeg deler ganske hans Opfattelse, den Slags Ting er ogsaa jeg stemt for, at man kommer bort fra.

Jeg har jo nu hørt de Bemærkninger som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) fremkom med, han gik ind paa en hel Del Detailler, hvor jeg i væsentlig Grad kunde dele hans Betragtninger, og det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) gik ogsaa ind paa de samme Ting, med Hensyn til Fordelingen paa de enkelte Punkter o. s. v., saa jeg skal ikke opholde Tingets Tid dermed. Jeg har kun villet nævne disse Par Hovedpunkter, i hvert Tilfælde vil jeg gerne have præciseret min Opfattelse paa disse Punkter, forinden Lovforslaget gaar til Lønningsudvalget, hvad jeg forudsætter det gør. Jeg haaber, at det ærede Medlem for Bornholm virkelig kun har udtrykt sig med en vis Forsigtighed, men har dobbelt saa stor Varme bag ved denne Forsigtighed. I Haab om, at et stærkt og grundigt og velvilligt Arbejde,

som det jo hedder, maa kunne føre til et Resultat i Aar, medgiver jeg det min bedste anbefaling.

C. Ravn: Jeg kan forstaa efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra forskellige ærede Medlemmer angaaende Postlønningsloven, at den højtærede Minister har forelagt sit Lønningsforslag. Jeg tror, der har været ventet paa det med begrundet Ret fra vedkommende Etats Side, ogsaa paa Grund af den Velvilje, som Befolkningen i Almindelighed yder den. Jeg var derfor ogsaa veltilfreds med, at Forslaget kom frem, men da jeg havde gennemset det, kan jeg ikke nægte, at jeg fik det Indtryk, at der blev neppe Bukser af det Skind. Det gamle Modsætningsforhold, som har været mellem dette Tings Repræsentanters Flertal i Lønningsudvalget gennem mange Aar og den højtærede Regering, er ikke kommen af Vejen, det er ogsaa til Stede her. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister af Fortiden havde lært noget om, hvad der af Lønningslove kunde blive vedtaget her i dette Ting. Modsætningsforholdet er jo dette, at medens Regeringen altid har søgt af al Magt at hæve de højere Lønninger, har Folketinget derimod stillet sig paa det Punkt at sige: Vi skulle have gode og berettigede Lønninger til Underklasserne. Naar jeg nu ser paa dette Forslag, kan jeg slet ikke forstaa efter Tidsforholdene, at der stilles Krav om, at de høje Embedsklasser skulde have disse Lønninger med Hensyn til Konjunkturerne, eller naar man sammenligner deres Stilling med den bærende Klasse her i Landet, altsaa Landbrugets.

Nu staa vi jo ved det Punkt, at vi skulle til at begynde i anden Omgang med Lønningslove, og det have vi, der have siddet i Lønningsudvalgene i mange Aar, erfaret, at saa snart man har faaet en Lønningslov færdig, kommer man fra de andre Etater og siger: Maa vi bede om at faa lignende Forhold som denne Etat. Saadan var det i sin Tid, da vi vedtog Toldlønningsloven, saa kom de fra de andre Etater og sagde: Maa vi bede om tilsvarende Lønninger. Og der ligger da naturligt et vist Tryk paa dem, der alt have givet de første Lønninger. Naar vi nu begynde i anden Omgang med vore Lønningslove — og det er jo i Virkeligheden det, vi gøre — maa vi ogsaa vide, at det fører Konsekvenser med sig, og disse Konsekvenser ville naturligvis blive, at det ikke alene vil blive ved denne Etat, eller disse to Etater, som jo dog høre sammen under et, Post-